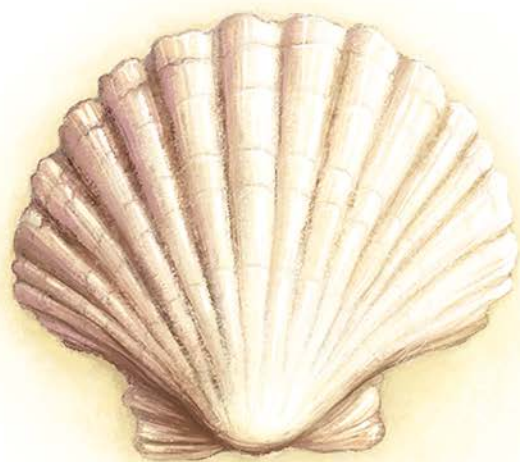

Наталка Малетич

Великодня історія

Намалювала

Наталія Кляйнерт

Львів

Видавництво Старого Лева

2021

Йона — звичайний хлопчик із незвичайною долею. Діти на вулицях Капернаума дражнять його Знайдою, адже виховує хлопця літня вдова, яка знайшла його маленьким на березі Генісаретського озера. Йона хоче бути рибалкою, як і більшість чоловіків у його місті, а ще мріє про доброго батька — такого, як Ісус. Хлопчик навіть не може собі уявити, що невдовзі на Учителя чекають важкі випробування...

«Великодня історія» запрошує читачів помандрувати в часі до витоків християнства, коли Ісус жив і проповідував у Капернаумі, а Йона, найімовірніше, був серед тих, хто слухав Учителя і жив, наслідуючи Його вчення.

© Наталка Малетич, текст, 2021
© Наталія Кляйнерт, художнє оформлення, 2021
© Видавництво Старого Лева, 2021

ISBN 978-617-679-869-9

Розділ перший

Чому Йона розбив кривднику носа

Я називаюся Йона, хоча всі довкола кличуть мене Знайдою. Нещодавно розбив сусідському хлопчиську на вулиці носа за цього «знайду». І було чого! Він дражнив мене знайдою і казав, що моя мама — несправжня мама, тобто нерідна мені. Я захищався як міг — кулаками. Повалив його додолу, хоч був удвічі дрібнішим і не надто вирізнявся силою. Розквасив кулаком йому носа і трохи злякався, коли звідти зацебеніла кров. Юрба хлопчаків підбурювала нас, дехто відверто вболівав за мене, гукаючи: «Знайда! Знайда!». Я напосідався на хлопця, імені якого не знав, відчуваючи себе Давидом, а його вважаючи за Голіафа. Про Давида і Голіафа я знав від мами — вона розповідала мені різні цікаві історії з Писання.

Коли кривдник зрештою таки видерся з моїх рук, залишивши в них пасмо свого волосся, він відбіг досить далеко і гукнув:

— Однаково ти Знайда! То ж і сліпому видно, що твоя мати надто стара, аби насправді бути тобі матір'ю.

Нетямлячись з люті, я жбурнув у нього каменяку, що втрапила мені під руку, але не влучив. Гурт уболівальників і роззяв раптово розсіявся, бо на вулиці з'явилося декілька дорослих. Я також чкурнув додому, побоюючись, що мій «Голіаф» гукне на допомогу свого здоровенного батька, проти якого такий худющий «Давид», як я, точно не встоїть. Хотів би і я мати могутнього й грізного батька, який захистив би мене від дошкульних дитячих кпинів і взяв зі собою у човна. Ми б наловили багато риби у Генісаретському озері!

— Йоно, що з тобою, лишенько ж ти моє! — такими словами зустріла мене мати.

Я не став її дурити, тож розповів усе, як було. Мати зілляла мені води з глека, аби я умився від куряви і крові, витерла мене рушником і пригладила розкуйовдженого чуба. Дала трохи черствого хліба та мовчки і сумно поглядала, як я розмочую його в горнятку з молоком. Я бачив, що клубок підкотився мамі до горла, та вона не плакала, принаймні ніколи не робила цього при мені.

— Не хвилюйтеся, мамо, я добряче нам'яв йому боки! Я переміг його, як Давид Голіафа! — заходився я втішати маму, смакуючи хліб.

Повірте мені, коли столи не ламаються від наїдків, то й черствий окраєць хліба смакує, а тим паче — після такого бою!

Мама всміхнулася та міцно пригорнула мене до себе.

— Ти ж не лупцюватимеш, синку, кожного, хто називатиме тебе Знайдою? Певне, надійшов час розповісти, чому тебе так кличуть.

Отоді я й дізнався, що мама справді знайшла мене немовлям у кошику на березі Генісарета. Подейкували, що того дня перекинувся і потонув човен рибалки, який днями прибився в Капернаум з маленьким синком. Очевидно, тим сином і був я — хоча стверджувати напевно й не можна. Хто був мені рідною матір'ю і що сталося з нею — того не знав ніхто.

У кожному разі, літня вдова, знайшовши мене у плетеному кошику в затінку виноградника на березі озера, сприйняла це за Божий дарунок, адже ніколи не мала дітей, і стала мені матір'ю. Справжньою, хоч і не рідною. І я готовий не одного носа розбити, аби довести це всім і кожному.

Розділ другий *Мрія Йони*

Спершу мама хотіла назвати мене Мойсеєм, як древнього пророка, якого немовлям виловила з річки дочка фараона — так батьки намагалися врятувати йому життя, пустивши кошик із малюком по воді. Але потім подумала, що носити ім'я такого великого пророка нелегко, тож вирішила мене назвати простіше — Йоною.

Йоною мені подобається бути: він, зрештою, теж мав у житті цікаву пригоду — його проковтнув велетенський кит. Напевно, страх як цікаво плавати морем на киті, тобто в киті! Щоправда, там мала би бути страшенна темінь, хоч в око стрель! Йоні було дуже страшно, коли кит його проковтнув, тож він став молитися

Богові — і тоді на третій день Господь звелів велетенській рибі випустити його. Я, щоправда, темряви не боюсь, тож, лягаючи спати, закутуюся з головою, уявляючи себе Йоною в череві кита.

Це тому, що я дуже мрію плавати і бути рибалкою, як більшість мешканців Капернаума. Та в нас із мамою немає човна, а я ще надто малий, щоб рибалити, — так каже мама. Проте я щодня біжу на берег Генісарета і спостерігаю за рибалками: як вони готують невід, як сідають у човен та відштовхують його від берега. Люблю дивитися, коли рибалки відпливають так далеко, що стають лишень цятками на обрії — і вже незрозуміло, де ще вода, а де вже небо. Іноді бачу, коли вони повертаються — і тоді витрушують із неводів рибу й радіють, що зможуть прогодувати сім'ю, а часом іду додому, так і не дочекавшись їхнього повернення — це може означати, що їм не пощастило і риба не ловиться, тож вони чекатимуть до пізнього вечора, а то й до ночі.

От і сьогодні сиджу на узбережжі, спершись плечем до оливи і не зводячи очей з рибалок. Я не наслідуюсь просити, аби хтось із них узяв мене з собою: кому потрібен клопіт із чужим хлопчиськом, та ще й знайдою! Хоча даремно вони бояться клопоту, адже я дуже добре вмю плавати!